

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΙ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στον πύργο του μαρκησίου Κούλους· Τσάρριτες φιλοξενεία ο Φίλιππος της Μάντουσας, πριγκίπισσας της Γκονζάγκας, τον οποίον ο πυργοδοπότης πρόκειται να πιατρέψη με την κόρη του Αδύη. Μά η Αδύη έχει παντρευτή μυστικά πρό τετραετίας με τον δούκα Φίλιππο του Νεβέρ, φίλο στενό του πριγκίπου της Γκονζάγκας, με τον οποίον έχει αποκτήσει και παιδί. Ο πριγκίπης της Γκονζάγκας, ο οποίος το ζέρει αυτό, έχει αναφέρει στον έμπορο του Πειρούλ να συγκεντρώσει τους καλύτερους ιατρούς της Γαλλίας, για να δολοφονήσουν τον Νεβέρ, γιατί έτσι, έκτος των άλλων, θα τον κληρονομήσει, επειδή είναι εγγελευμένος του. "ΟΛ' αυτά όμως τά μαθαίνει ο περιηγός για την ωμορφιά του και την άνδρεία του δεκαοκταετής ιππότης Λαγκαρντέρ, ο οποίος αποφασίζει να σώσει τον Νεβέρ και την κόρη του. Πράγματι δέ κατορθώνει να πάρη την κόρη του Νεβέρ κι' έπειτα, έχοντας την στην άγκαλιά του, αποκρούει μαζί με τον πατέρα της την επίθεσι των μπράδων. Μά ενώ οι δύο ήρωες θριαυβιδούν, άξαφνα ο πριγκίπης της Γκονζάγκας γλιστράει ύπουλα στο σκοτάδι και δολοφονεί τον Νεβέρ, βυθίζοντας του το σπάθι του στη ράχη του. Ο Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μά κατορθώνει να ξεφύγει άπ' τους δολοφονούς, παίρνοντας μαζί του και την κόρη του Νεβέρ. Δέκα έννια χρόνια πέραν κι' ο Γκονζάγκας, ο οποίος παντρεύτηκε την Αδύη, μεταβάλλει το μεγαρό του στο Παρίσι ο' ένα είδος έμπορικου δρηματιστηρίου. Στο διάστημα όμως των δέκα έννια χρόνων πού πέρασαν, όλοι οι μπράδοι πού έλαβαν μέρος στη επίθεσι εναντίον του Νεβέρ και του Λαγκαρντέρ βρίσκονται σκοτεινοί μυστηριώδως, με μιά σπαθιά άνωστα στα μάτια. Τελευταίοι άπ' αυτούς σκοτώνονται ο Φάιντα κι' ο Σαλίνατ, πού βρίσκονται νεκροί έξω άπ' το σπίτι, μέσ' στο όμοιο ο Γκονζάγκας κρατούσε ανά φυλακισμένη, για άγνωστο σκοπό, μιά άφραστατή Ισπανίδα, την ντινα Κρούζ, και τις όποιες της επέτρεπε, τους είχε άναθεθεί. Την νέα αυτή ο Γκονζάγκας την προορίζει για να την παρουσιάσει στη σύζυγού του ως την κόρη του Νεβέρ και να έξασφαλίσει έτσι την κληρονομιά του. Και πράγματι, σωματικά ένα σύκογενιακό σωμαδούλο, το όποιο έα κρίση σχετικά με την κληρονομιά του Νεβέρ. Στο σωμαδούλο αυτό παρουσιάζεται δέξιας η Αδύη, άποφασισμένη να ύπερασπιστή με κάθε τρόπο τα δικαιώματα της κόρης της.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Με τα λόγια αυτά ο Γκονζάγκας έννοουσε ότι αυτός, πού είχε οργανώσει τη δολοφονία, δεν ήταν άλλος από τον πατέρα της Αδύης, τον μαρκησίου ντ' Κούλους. Μά, βλέποντας την ίδια στιγμή την πριγκίπισσα να ταράζεται στη θέση της, κατάλαβε ότι η πρόκλησι τον αυτή δεν θα έμενε χωρίς άπάντησι. Διακόπηκε λοιπόν, για να πη μ' ένα τόνο έξαρκετηκής ευγενείας :

—"Αν η κυρία πριγκίπισσα θέλει να πη τίποτε σχετικάς, της παραχωρώ έχρησιςτος το λόγο...

"Η Αδύη έκανε μιά προσάθεια για να μιλήσει, μά η φωνή της πνίγηκε στο λαμό της, κι' έτσι κανέναν ήχο δεν βγήκε άπ' το στόμα της..." Ο Γκονζάγκας περίμενε μερικά στιγμές κι' έπειτα έξακολούθησε :

—Κύριοι, είτε, έχομαι τώρα στους λόγους, πού προκάλεσαν την συγκέντρωσι σας εδώ..." Η πριγκίπισσα σύζυγός μου, όπως ξέρετε, είχε άποκτήσει μιά κόρη από τον πρώτο της γάμο με τον Νεβέρ. Μά η κόρη αυτή έξαφανίστηκε την ίδια νύχτα της δολοφονίας του πατέρα της. Ξέρετε, κύριοι, τί ανεξάντλητους ήθσαυρούς σπαργής και ίπομονής κλείνει μιά μητρική καρδιά ; Δεκαοχτώ χρόνια τώρα η μοναδική φροντίδα της κυρίας πριγκίπισσας, σε κάθε μέρα και σε κάθε ώρα, εινε ν' αναζητήη την κόρη της. Μά πρέπει να σας πώ ότι η φρενές της απέθησαν ως σήμερα έντελώς άκαρπες... Δέν κατορθώσασε να βρη ούτε ένα ίχνος, ούτε μιά ένδειξι, σχετικάς με την κόρη της...

Στο σημείο αυτό ο Γκονζάγκας ήσυχσε και χύταξε τη σύζυγού του. Μά η Αδύη είχε ύψομένα τα βλέματά της προς τον ουρανό ! Του κέζον ο Γκονζάγκας ανάητησε στα ύψα μάτια της την άτελειούσι, πού έφρεπε να προκάλεσον τα τελευταία λόγια του. Το χτύπημά του δεν είχε φέρει το άποτέλεσμα πού περίμενε... Γιατί ; Ο Γκονζάγκας φοβήθηκε.

—Πρέπει τώρα — έξακολούθησε, συγκεντρώνοντας την ψυχραιμία του — πρέπει, κύριοι, παρ' όλη την άπληθεια πού μου προκαλεί αυτό το πιάγμα, να σας μιλήσω για τον έανό μου. Μετά το γάμο μου, το Παωλαμάντο έξέδωσε ένα διάταγμα, δια του οποίου άμηνε έγκραση επ' άοριστον τα δικαιώματά μου στην κληρονομιά του Νεβέρ, γιατί ήταν άγνωστο αν ζούσε ή αν είχε πεθάνει η κόρη του... Έμένα δέν με ένδιέφερε καθόλου γι' αυτό το ζήτημα, γιατί, όπως ξέρετε, ήμουν πολύ πλούσιος. Το διάταγμα όμως αυτό έκανε πολλούς κακοβούλους να διαδώσουν ότι έπαθμοσασα το θάνατο της κόρης του Νεβέρ, για να γίνη η κληρονομιά της δική μου... Έ, λοιπόν, σήμερα είμαι

εις θέσι να σας αποδείξω τόσο η σικαμαντιες αυτές ήσαν άδικες... Ένώ η πριγκίπισσα σύζυγός μου έψαχνε να βρη την κόρη της, έψαχνα κι' εγώ συγχρόνως για τον ίδιο σκοπό... Έψαχνα άδιάκοτα, άκούραστα, σπορλιζώντας δεξιά κι' άριστερά το χωράφι μου... Μά όλοι οι πότοι μου άνταμειφθηκαν σήμερα...

Και γυρίζοντας προς την Αδύη, επρόσθεσε :

—"Ανοίχτε την άγκαλιά σας, εύτυχισμένη μητέρα, για να κλείσετε μέσα σ' αυτή το παιδί σας, πού το Ξαναβρήκα !..."

"Ελαίτα, άπευθυνόμενος προς τον Πειρούλ, ο οποίοςς περιέμενε διαταγές του, τον πρόταξε :

— Φέρτε εδώ την κόρη του Νεβέρ και της σύζυγού μου...

VI «ΕΙΜ' ΕΔΩ»

Είς άδυνατον να περιγράψη κανείς την έντύπωσι, πού προκάλεσαν τα λόγια αυτά του Γκονζάγκας στην άδύη. "Όσο για την Αδύη, αυτή σημάθηκε ζωημή, τρέμοντας, βμοια με φάντασμα. Ο καρδιναλίος ντ'ε Μπισσύ άναγκάστηκε να την συγκρατήσει για να μη πέση κάτω.

"Έμενε με το βλέμμα χαρμωμένο στην πόρτα από την όποία είχε βγει έξω ο κ. ντ'ε Πειρούλ. "Ο τρούος κι' η ελπίδα ζωγραφίζοντοσαν διαδοχικά στα χαρακτηριστικά της. Θάβλεπε τάχα την κόρη της ; Τα λόγια πού είχε διαβάσει πού άλλω στο Βιβλίον των Ψωών, στο περιθώριο της σελίδος του ψαλιού : "Ελεήσόν με, Κύριε", αυτό τάχα της άνήγγελλαν ... Το ιερουργώδες χέρι, πού είχε χαράξει τα λόγια αυτά, της παρουσίασε να πήη στο Σημβούλιο, και να πού εκείνη είχε πάει... Θά παρουσιαζόταν τάχα άνάγκη να ύπερασπιστή την κόρη της ; "Ω ! πως χτυπούσε η καρδιά της ! "Η κόρη της !... "Ω ! με πού όρημν θα έστρεξε προς αυτήν, μόλις θά την αντίκριζε ! Δεκαοχτώ χρόνων δάκρυα θά πληθωνόντοσαν τώρα μ' ένα χαμόγελό της... Και η Αδύη περίμενε με άγωνία... Και όλος ο κόσμος περίμενε μαζί της.

Ο Πειρούλ είχε βγει έξω από την ταράτσα, πού ώδηγούσε στα ιδιαίτερα διαμνησιατά του πριγκίπου. Σε λίγο Ξαναγύρισε, κρατώντας την ντόνα Κρούζ από το χέρι. Ο Γκονζάγκας έτρεξε άμέσως προς αυτήν, ενώ συγχρόνως μιά χροαγή έξέφυγε από τα στόματα όλων :

—Πόσο εινε ώραία !... Άμέσως κατόπι οι άνθρωποι του Γκονζάγκας, ένθιμούμενοι τον ρόλο τους, άρχισαν να σπογμυθούζον μετάρύ τους έτσι όπως τους είχαν διασαλεύσει :

—Τι άριστοκρατικό ύφος !... Μά και οι άλλα, οι άνθρωποι της καλής πίστωσης, προχώρησαν ακόμα περισσότερο άπ' αυτούς. Οι δύο πρόεδροι, ο στρατιάρχης, ο καρδιναλίος κι' όλοι οι δούκες, κεντάζοντας διαδοχικά την πριγκίπισσα κι' έπειτα την ντόνα Κρούζ, φώναζαν έντελώς αθόρυγα :

—Πόσο μοιάζει της μητέρας της !... Έτσι, αυτοί πού είχαν την άποστολή να δικάσουν, είχαν κάλους κρίνει ότι η ντόνα Κρούζ ήταν η κόρη της Αδύης.

Μά όμως, η πριγκίπισσα, άλλαζοντας μιά φορά ακόμα χρώμα, είχε πάρει πάλι ένα ύφος γεμάτο άγωνία και ταραχή. Κτύταξε αυτή την ώραία νέα κι' ένα άριστο τρόμου ζωγραφίζόταν στα χαρακτηριστικά της.

"Ω ! όχι !... Δέν είχε όνειρευτεί έτσι την κόρη της. "Η κόρη της έσως να ήταν πού ώραία άπ' αυτήν πού έβλεπε τώρα, μά χωρίς άλλη θά ήταν διαφορετική... Κι' η έξοφική ψυχρότης, πού έννοιωθε τότε μέσα στα βάθη της ψυχής της στη στιγμή πού όλη η καρδιά της θά έφρεπε να ξεχυθη προς το παιδί της, πού το Ξαναβρήκε, αυτή η ψυχρότης την τρούαζε... Μήπως ήταν κακή μητέρα ;

Σ' αυτό τον τρόπο δέν άργησαν να προστεθή και ένας άλλος... Πώς ήταν τάχα το παρελθόν αυτής της γοητευτικής νεύμας, της όποιος τα μάτια έλαμπαν τόσημωρά, της όποιος το σώμα είχε παράδοξους κωματισμούς και της όποιος όλο το είναι είχε κάτι χαριτωμένα, πούλν χαρμω

Σε λίγο Ξαναγύρισε, κρατώντας τη Βέρα Κρούζ από το χέρι...

τιμμένο, που δεν τό έχουν ποτέ ή κόρες των δονζών που έλαβαν κληρονομία...

Ο νεαρός μαρκήσιος Σαβερνύ, ο οποίος ήταν μεταξύ των μαύρων του Συμβουλίου και ο οποίος είχε συνέλθει από την άσχημη κατάσταση που τον προκάλεσε...

—Είπε αξιοπρόσημα, παρατήρησε στον μαρκιζαβάνο του, με μωφ φαίνεται πως το όνομα του Νεβέρου την βαρύνει πολύ και άσχημα...

—Έντωμεταξύ ή ντόνα Κρούς, κατακόκκινη, με τα μάτια γαμήλιωμένα, με ένα δειλό χαμόγελο στα χείλη, είχε προχωρήσει μερικά βήματα. Ο Σαβερνύ μόνο και ή Αύγη μάντευαν τη μεγάλη προσπάθεια, που κατέβαλε, για να κρατήσει το βλέμμα της γλειστά. Θα ήθελε τόσο να ε' άνοιξη και να ιδή...

—Δεσποινίς ντε Νεβέρ ! της είπε ο Γκονζάγκας. Πηγαίνετε να φιλοξενηθείτε τη μητέρα σας...

Η ντόνα Κρούς έπαυσε το ρόλο της με ειλικρίνεια και ή όρη, με την οποία έτρεξε μερυστά τη στιγμή εκείνη, δεν ήταν καθόλου προσποιητή. Νόμιζε πραγματικά πως ήταν ή κόρη του Νεβέρου. Τό χαϊδευστικό βλέμμα της γύρισε άμέσως προς αυτήν που νόμιζε πως είχε μητέρα της. Έκανε ένα άκομα βήμα μπροστά κι' άνοιξε προκαταβολικά τα χέρια της για να την σφιχτεί μέσα σ' αυτά... Μά τα χέρια της ξανάπεσαν κάτω και τα βλέμμά της ξανάκλεισαν... Μια ψυχρή κίνησις της προεγρήσθησεν την κόρυσσε στη θέση της...

Η προεγρήσθησεν, που την είχε χειριστεί ή έμμετη δυσπιστία της, εξακολουθώντας στην έσωτερική της σκέψη, που της προκάλεσε τό θέαμα της ντόνα Κρούς, είπε με φωνή σαγανή :

—Πού είναι ή κόρη του Νεβέρου ; Κι' έπειτα, με φωνή δυνατή, έ πρόσθεσε :

—Ο Θεός μου μάρτυς, ότι έχω καρδιά μητέρας ! Μά αν ή κόρη του Νεβέρου ξαναγύριζε κοντά μου λερωμένη έστω και από μια κηλίδα, θα σκεπάσα τό πρόσωπό μου και θα έλεγα : «Ο Νεβέρ πέθανε ολόκληρος»

—Διάβολε ! μουμυώρισε από μέσα του ο Σαβερνύ. Δεν έχει άδικον ανά τό λέη αυτό, κι' ή αξιοπρόσημη αυτή νέα, παρ' όλη τη θεία ομορφιά της, έχει κάτι που δεν θα ταίριαζε στην κόρη του Νεβέρου.

Μονάχα αυτός είχε τέτοια γνώμη εκείνη τη στιγμή. Η άωστηρότης της προεγρήσθησεν φανόταν σ' όλους τους άλλους άκατανόητη και άφύσικη. Καθώς μιλούσε, ένας ελαφρός θόρυβος άκούστηκε δίπλα της, σαν να είχε άνοιξει άθρομβά ή πόρτα, που ήταν πλάι της και που την σκέπαζε μια βαρεία κουρτίνα. Μά ή προεγρήσθησεν δεν έδωσε καμιά προσοχή σ' αυτό τόν θόρυβο.

Συγχρόνος, ο Γκονζάγκας της απάντησε, ένώνοντας τα χέρια του, σαν να είχε βλαστημίσει ή σφεγγός του με τό λόγια που είχε προόίλου :

—Ω ! κυρία ! κυρία ! Η καρδιά σας μιλάει έτσι ; Η δεσποινίς ντε Νεβέρου, ή κόρη σας, είναι πού άγνή από τούς άγγέλους !...

—Ένα δάκρυ έλαμπε τη στιγμή εκείνη στα μάτια της φτωχής ντόνα Κρούς.

Ο καρδινάλιος ντε Μπισού έσκυψε τη στιγμή εκείνη προς την Αύγη και της είπε :

—Μήπως ή άμφιβολία σας στηρίζεται σε λόγους σοβαρούς και έπισημένους ;...

—Λόγους !... τόν διέκρινε ή προεγρήσθησεν. Η καρδιά μου έβρισε ψυχρό στο αντίκρουσμα αυτής της νέας, τό μάτια μου στεγνά και τό χέρια μου ακίνητα... Ποιους άλλους λόγους θέλετε ;

Και λέγοντας τό λόγια αυτά ή Αύγη, έβρισε γύρω της ένα σκοτεινό βλέμμα... Τότε ε' καρδινάλιος γύρισε στον παρακαθημένο του δοκτα ντε Μοστεμάρ και του είπε :

—Καθώς βλέπετε, δεν έπρεα έξω, όταν σάς είπα πως είναι μωφ-τρολλή !...

—Κύριοι !... Κύριοι !... φώναξε ή προεγρήσθησεν. Μήπως με κρίνεται αόλας ;...

—Παύστε, κυρία, και γαληνέψετε ! της απάντησε ο πρόεδρος ντε Λαιουανιόν. Όλοι όσοι βρίσκονται εδώ μέσα σάς σέβονται και σάς αγαπούν, όλοι, και μεταξύ αυτών πρώτος ο ένδοξος προεγρήσθησεν, που σάς έδωσε τ' όνομά του...

Η Αύγη χαμήλωσε τό κεφάλι της. Ο πρόεδρος ντε Λαιουανιόν έξακολούθησε με μια ελαφριά άισιρότητα στη φωνή του :

—Ενεργήστε σύμφωνα με την συνείδησή σας, κυρία, και μη φοβάστε τίποτε ! Τό Συμβούλιό μας δεν έχει σκοπό να τιμωρήσει κανένα. Μια πλάνη δεν είναι έγκλημα, αλλά δυστύχημα. Οι συγγενείς σας και ό φίλοι σας θα σάς συμνεόνουν, αν άπαντηήτε...

—Ν' άπαντηή ! φώναξε ή προεγρήσθησεν, χωρίς να σηκώσει τό κεφάλι της. Ω ! να ! άπαντηήρα άς πόσα πολλές φορές !... Μά αν δεν βρισκόμουν κοντά ήδω για να με ίπταρησώ, θα ίπταρησάμουν μόνη μου τόν άνιτό μου... Η κόρη μου πρέπει να έχη μαζί της την άπόδειξη της γεννήσως της.

—Πού άπόδειξη ; φώησε ο πρόεδρος ντε Λαιουανιόν.

—Τό φέλλο, που έχει ξερασιεί άπό τό ληστειώδη βιβλίο του μαρκιζαβάνου του πατρικού μου πύργου... Τό φέλλο αυτό, τό όποιο άναγρήφεται ή γεννήσις της κόρης μου, τό άπέπασα μόνη μου, κυρία !... έ πρόσθεσε άνορθωνομένη.

—Αυτό ήθελα να μάθω κι' έχω ! σκέπησε ο Γκονζάγκας.

Και πρόσθεσε δυνατά :

—Αθή την άπόδειξη θα την έχη ή κόρη σας, κυρία !...

—Δεν την έχη, λοιπόν ; φώναξε ή Αύγη.

—Ένα ασυγκράτητο κρόσισμα έποδέρθηκε την έπιφάνεια της αυτή.

—Πάρτε με !... Πάρτε με από δω ! φώναξε ή ντόνα Κρούς, έσπαινοντας σε λυγμούς.

Κάτι σάλεψε μέσα στο βάθος της καρδιάς της προεγρήσθησεν, καθώς άκουσε την άπεινωμένη κραυγή αυτού του φτωχού παιδιού.

—Θεέ μου !... είπε ψιφώνοντας τα χέρια της προς τόν ούρανο. Θεέ μου ! έμπνευσέ με !... Θα ήταν μια φρικτή δυστυχία κι' ένα μεγάλο έγκλημα, να δωξω τό παιδί μου !... Θεέ μου, σε βλατώνω από τό βάθος της άβυσσότητος μου, άπάντησε μου !...

—Έξωρα, είδαν τότε όλοι τό πρόσωπό της να φωτίζεται, ένώ τό σωμα της άνασπαρταόσε δυνατά...

Η Αύγη έλεγεν έπικαλοσθεί τό Θεό. Και μια φωνή, που κανείς δεν την άκουσε, έκόσ άπό αυτή την ίδια, μια φωνή που φανόταν σαν ν' άπαντηή σ' αυτή την υπεράστη έπίκληση, πρόσθεσε πίσω από τό παραπέτασμα της πόρτας, που ήταν δίπλα στην Αύγη, τις δύο λέξεις που άποτελοούσαν τό γνωμικό του Νεβέρου :

—Είμ' έδω !...

Η προεγρήσθησεν άναγήςσθησε νύ σιτηρητή στον καρδινάλιο ντε Μπισού για να μην πέση ανάσκελος...

—Δεν τολμούσε να γυρίση πίσω...

Η φωνή αυτή έρχόταν τάχα από τόν ούρανο ;

Ο Γκονζάγκας παρεβήγησε τη ζωηρή αυτή σιτηρητή της και βέλησε να της καταπέσει τό τελευταίο χτύπημα :

—Κυρία, είστε έπικαλοσθηταί τόν Θεό... Και όπως βλέπω, όπως αισθάνομαι, ο Θεός σάς άπάντησε... Αθή τη στιγμή ο καλός σας άγγελος παλευει μέσα στην ψυχή σας με τόν κακό... Κυρία, μη δώχχετε την εύτυχία, έπειτα από τούσων έτών δυστυχία, που τόσο ευγενικά την υποπέρατε !... Κυρία, δεν σάς ζητάω παρά ένα μόνο πράγμα : Κιτταχτε τό παιδί σας !... Δέστε τό !... Γρήγορα, είναι συνημμένο από την ύποδοχη της μητέρας του !... Ρωτήστε την ψυχή σας, κυρία, και ή φωνή σας θα σάς άπαντηήση.

Η προεγρήσθησεν κιτταχτε τη ντόνα Κρούς. Και ο Γκονζάγκας έξακολούθησε με όρη :

—Γάρφα που την είδατε, σάς ρωτάω, έν όνόματι του Θεού : Είναι ή κόρη σας ;

Η προεγρήσθησεν δεν άπάντησε άμέσως. Χωρίς να θέλη, γύρισε ελαφρά προς τό παραπέτασμα της πόρτας. Και τότε ή άωστηρότης φωνής, που μόνο αυτή την άκουσε, της απάντησε καθαρά, με μια μόνο λέξη :

—Όχι !

—Όχι ! ένανέλαβε ή προεγρήσθησεν με δένιαμ.

Και τό άπορασιακό της βλέμμα έκανε τό γούρο της άμυγρώσει... Όποιος κι' αν ήταν ο άωστηρότης σιδηροκόλός της, που στεκόταν κρημνιστός πίσω από τό παραπέτασμα της πόρτας, τού είχε έπιστοσύνη, γιατί ο άγνωστος αυτός πολεμώσε τόν Γκονζάγκας. Έξ άλλου, πραγματοποούσε τη γραπτή ύπόσχεση του Βιβλίου τών Άρμών. «Είμ' έδω !», της είχε πει !... Πώς λοιπόν να μην τού είχε έπιστοσύνη, αφού είχε 'οθεί έχοντα στα χείλη του τό γνωμικό του Νεβέρου ;

Έντωμεταξύ, ένα σωρό έπιφώνημα διασπαρηνότουσαν μέσα στην αίθουσα. Η άγανάκτησις, ή ψευτική έννοσησι, του Νοσέ, του Ναβαίγ, του Άριού και όλων των άλλων άνδρώνων του προεγρήσθησεν, δεν είχε πεινά όρα.

—Πάει πολύ ! είπε ο ίδιος ο Γκονζάγκας, έπιβάλλοντας συγχρόνος τη γαλήνη στους άνδράτους του. Η άνδρωτική έπιουνη έχει τα όρνα της. Θ' άπεινώνω για τελευταία φορά στην κυρία προεγρήσθησεν και θα της πώ : Χρειάζονται σπουδαίοι λόγοι, για να άρνησθε να παραδεχτήτε ότι αυτή ή νέα είναι ή κόρη σας. Αίτους τούς λόγους τούς έχετε, κυρία ;

—Ναι ! κώθρισε πίσω άπό τό παραπέτασμα ή μιστριώδης φωνή.

—Ναι ! ένανέλαβε δυνατά ή προεγρήσθησεν.

Ο Γκονζάγκας έγινε κελιδός και τό χείλη του σάλευαν σπασμωδικά.

—Ένωσθε άνωσιόσθητα ότι άπήρχε εκεί, μέσα σ' αυτή τό Συμβούλιο,

—Κυρία, όστε κρημόσθητε ο πολεμώσ μεταξύ μας !...

πού τὸν εἶχε συγκαλέσει ὁ ἴδιος, κάποιος τρομερὸς ἔχθρὸς του. Τὸν ἐνοώθε, μὴ τοῦ χάκοι τὸν ἀναζητοῦσε...

Ἐδῶ καὶ λίγες στιγμὲς μὴ καταληκτικῆ μεταμόρφωσης εἶχε συντελεσθεῖ τὴν χέρα τοῦ Νεβέρ. Τὸ μαρμαρο εἶχε γίνῃ ἄνθρωπος. Τὸ ἄγαμα ἴουσε. Σὲ τί φέρεται αὐτὸ τὸ θάψιμα; Ἡ μεταβολὴ εἶχε συντελεσθεῖ τῆ στιγμῇ ἀκούθως πὸν ἡ ξετραβημένη πριγκίπισσα εἶχε ἐπικαλεσθεῖ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Μὰ ὁ Γκονζάγκας δὲν πίστευε στὸ Θεό.

Σκοπιῆτε τὸν ἰδρωτᾶ, πὸν κίλυθε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. — Ἐχετε λοιπὸν εἰδήσεις ἀπὸ τὴν κόρη σας, κυρία; ρώτησε, κρύβοντας ὅσο μπόρουσε καλύτερα τὴν ἀγωνία του.

Μὰ ἡ πριγκίπισσα ἔμεινε σιωπηλὴ. — Ὑπάρζουν ἀπάτερες, ἐξακολουθεῖ ὁ Γκονζάγκας, καὶ ἡ περιουσία τοῦ Νεβέρ ἀποτελεῖ μὴ πρόωγες τάξεις λεῖα. Μήπως κανεῖς ἀπὸ αὐτοὺς σὰς παρουσίας καμιὰ νέα ὡς τὴν κόρη τοῦ Νεβέρ; Ἡ πριγκίπισσα ὁμως ἔμεινε καὶ πάλι σιωπηλὴ. Συγχρόνως ὁ Γκονζάγκας ἦταν τόσο ἐξάλλος, ὥστε ὄλοι τὸν κίτταζαν κατάληκτοι.

— Κρῆνε τὰ νύχια σου, Τυρόγατε! μοιροῦνισε ὁ νεαρὸς μαρκήσιος Σαβερνύ. Ἀσφαλὸς ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, πὸν μιλοῦσε πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας, ἦταν καλὸς ψυχολόγος καὶ γι' αὐτὸ εἶχε σωπάσει τώρα. Ὅσο σὴναι αὐτὸς, σὴναι καὶ ἡ πριγκίπισσα, καὶ ὁ Γκονζάγκας παραιορῶμενος ἀπὸ τὴν μανία του, παρεφέροτο κ' ἄφηγε τὸν ἐναντὸ του νὰ φαίνεται ὅπως πραγματικῶς ἦταν. Στὴ μέση τοῦ γλωμοῦ τοῦ προσώπου ἔλειπταν τώρα δύο μάτια ματωμένα, κατακόκκινα...

— Σὰς εἶπαν πὸς ἡ κόρη σας βρίσκεται κάποι ἐδῶ; ... ἐξακολούθησε μὲς' αὐτὸ τὰ σφιγμένα δόντια του. Σὰς εἶπαν πὸς εἶνε ἔτοιμη νὰ παρουσιαστῇ; ... Ἐταῖ δὲν εἶνε; ... Σὰς εἶπαν πὸς εἶνε ζωντανὴ; ... Ἀπαντήστε μου! ... Εἶνε ζωντανὴ; ... Ἡ Ἀδύη στηρίχτηκε μὲ τὸ ἕνα χερὶ στὴν πολυθρόνη της. Κλωνίζοταν κ' ἦταν ἔτοιμη νὰ πέσῃ κάτω... Ὅθ' εἶνε δέκα χρόνια τῆς ζωῆς της, γιὰ ν' ἀνασκήσει αὐτὸ τὸ παραπέτασμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος εἶχε σωπάσει τώρα.

— Ἀπαντήστε! ... Ἀπαντήστε! ... ἐλέμενε ὁ Γκονζάγκας. Κι' ὁ ἴδιος οἱ δικασταὶ ἐπανελάβαν: — Κυρία, ἀπαντήστε! ... Ἡ Ἀδύη ἀφογκραζόταν. Ἡ ἀνάσα τῆς εἶχε κοπεῖ. Ὡ! πόσο ἀγοῦσε νὰ μιλήσῃ ἢ φωνῇ...

— Ἐλεος! ψιθύρισε, γυρίζοντας ἐλάφρα πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας. Τὴν ἴδια στιγμῇ τὸ παραπέτασμα σάπινξε ἐλαφρά. — Ζωντανὴ; ψιθύρισε ἡ Ἀδύη, ρωτῶντας μὲ συντριμμένη φωνὴ τὸν ἄγνωστο σὺμβολὸ της. — Ζὼ ν τ α ν ἡ! τῆς ἀπάντησε ἡ μυστηριώδης φωνή.

Ἄμεσως ἡ πριγκίπισσα ἀνορθώθηκε λάμποντας ὀλη, μεθυσμένη ἀπὸ χαρὰ: — Ναι! Ζωντανὴ! Ζωντανὴ! φώναξε μὲ ὀλη τῆς τῆ δύναμι. Ζωντανὴ, παρὰ τὴ θέλησί σας καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ! ... Ὅλος ὁ κόμος σικώθηκε τὴν ἴδια στιγμῇ θορυβῶδως. Γιὰ μὴ στιγμῇ ἡ ἀνοστάσις ἦταν ἀπειρηγρητιν... Ὁι ἀνθρώποι τοῦ Γκονζάγκας μιλῶσαν ὀλοι μαζί καὶ ζητοῦσαν δικαιοσύνη. Ὁι ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀντιβασιλέως συμβουλευόντουσαν ὀ ένας τὸν ἄλλον καὶ ὁ καρδινάλιος ντὲ Μπισσὺ ἔλεγε: — Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἡ κυρία πριγκίπισσα δὲν εἶνε καθόλου τρελλὴ καὶ ὅτι κάποιος μυστήριος κρύβεται σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία! ... Μέσα στὴ γενεὴ αὐτῆ σύγχυσης, ἡ πριγκίπισσα ἄκουσε ἔξαφρα τὴν μυστηριώδη φωνὴ νὰ τῆς λέη πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα: — Νὰ πάτε ἀπέφε στὸ χορδὸ τοῦ ἀντιβασιλέως. Κάποιος ἐὰ σὰς ξαναπῇ ἐκεῖ τὸ γνομικὸ τοῦ Νεβέρ.

— Καὶ θὰ ξαναἰδῶ τὴν κόρη μου; τραύλισε ἡ πριγκίπισσα, ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Ὁ ἐλαφρὸς θύροβος μᾶς πόρτας πὸν ἔκλεινε ἀκούστηκε, ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλῃ ἀπάντησι, πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα. Κι' ἔπειτα τίποτε πεῖα. Ἦταν καρὸς, γιὰτὸ ὁ μαρκήσιος Σαβερνύ, πὸν ἦταν περιερόνος σὴν γυναῖκα, εἶχε ὑποψιαστῆ κατὶ κ' εἶχε γλυστρήσει πίσω ἀπὸ τὸν καρδινάλιο ντὲ Μπισσὺ. Ἀνοσῆκουσε ἀπότομο τὸ παραπέτασμα, χωρὶς ὁμως νὰ δι τίποτε... Μὰ τὴν ἴδια στιγμῇ ἡ πριγκίπισσα ἔβγαλε ἕναν πνιγμένον στεναγμὸ. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τῆς ὑποψίης τοῦ Σαβερνύ, ὁ ὁποῖος ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ ὄρησε στὸ διάδρομο.

Ὁ διάδρομος ἦταν σκοτεινός, γιὰτὶ εἶχε ἄρχισῃ πεῖα νυχτῶν. Ὁ Σαβερνύ δὲν εἶδε στὴν ἀρχὴ τίποτε. Μὰ κατόπιν ἔξωρῆσε στὴν ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου τὴ σιλονέττα τοῦ καυτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξαφανίστηκε, κατεβαίνοντας γαλήνια τὴ σκάλα. Ὁ Σαβερνύ ἄρχισε νὰ σκέφτεται: — Ὁ ξάδελφός μου ὁ Γκονζάγκας, καθὼς φαίνεται — μονολογοῦσε — θέλησε νὰ σκαρῶσῃ κάποιον ἄσχημο παιγνίδι στὸ διάβολο, μὰ ὁ διάβολος τοῦ τᾶκανε θάλλωσα... Ἐντομεταξύ, μέσα στὴν αἴθουσα, εἶχε ἀποκατασταθεῖ κάπως ἡ τάξις. Ὁ Γκονζάγκας εἶχε κάνει μὴ τρομερὴ προσπάθεια γιὰ νὰ σινέλλῃ καὶ ἦταν τώρα φαινομενικῶς γαλήνιος. Χαίρετρεσε τὸ Συμβούλιο καὶ εἶπε: — Κυριοί, θὰ κοκκινίξω, ἂν ἐπρόσθετα μὴ λέξῃ ἄκομα. Ἀποφασίστε, ἂν εὐαρεστεῖσθε, μεταξὺ τῆς κυρίας πριγκίπισσας καὶ

ἐμοῦ! ... — Ἄς συσχεφθῶμε! εἶπαν μερικὲς φωνές. Μὰ ὁ πρόεδρος ντὲ Λαμουανὸν σηκώθηκε καὶ εἶπε: — Πρίγκηψ, ἡ γνώμη τὸν βασιλικῶν ἀντιπροσώπων εἶνε ὅτι δὲν μποροῦμε σήμερα νὰ ἐκδώσουμε ἀπόφασι. Ἀφοῦ ἡ κυρία πριγκίπισσα ἔχει πὸν εἶνε ἡ κόρη τῆς, ἂς τὴν παρουσιάσει... Ὁ κύριος πρίγκηψ θὰ παρουσιάσῃ ἑπίσης αὐτὴν, γιὰ τὴν ὁποία ἰσχυρίζεται πὸς εἶνε ἡ κόρη τοῦ Νεβέρ. Ἡ γραπτὴ ἀπόδειξις, τὴν ὁποία ἐπεκαλέσθη ἡ κυρία πριγκίπισσα, δηλαδὴ τὸ φύλλο πὸν ἀποσπᾶστικρε ἀπὸ τὸ ληξιαρχικὸ βιβλίο τοῦ παρεκκλησίου τοῦ πύργου, θὰ καταστήσῃ εἰκόλη τὴν ἀπόφασι. Ἐν ὀνοματι τοῦ ἀντιβασιλέως, ἀναβάλλομε τὴ συνεδρίασι γιὰ τρεῖς ἡμέρες. — Δέχομαι! ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκας μὲ βία. Ὅθ' ἔχω τὴν ἀπόδειξι. — Ὅθ' ἔχω τὴν κόρη μου καὶ τὴν ἀπόδειξι! ... εἶπε συγχρόνως καὶ ἡ πριγκίπισσα. Δέχομαι! ... Ὁι ἀντιπρόσωποι τοῦ βασιλέως ἔλυσαν τὴν συνεδρίασι.

— Ὅσο γιὰ σένα, παιδί μου, φτωχὸ μου παιδί, εἶπε ὁ Γκονζάγκας στὴ ντόνα Κρούζ, παραδίδοντας τὴν στὰ χερία τοῦ Πευρόλ, ἔκανα ὀι μποροῦσα. Ὁ Θεός μόνο τώρα μπορεῖ νὰ σοῦ ξαναδώσῃ τὴ μητέρα σου! Ἡ ντόνα Κρούζ κατέθεσε τὸ δαντελλένιο βέλο τῆς καὶ ἀπομακρύνθηκε. Καὶ πρὶν βγεῖ ἔξω, ξαναγύρισε ἀπότομα κ' ἔτρεξε πρὸς τὴν πριγκίπισσα. — Κυρία! τῆς φώναξε, παίρνοντας τὸ χερὶ τῆς, τὸ ὁποῖο φίλησε. Εἶτε μητέρα μου εἰσθε, εἶτε ὀχι, σὰς σέβομαι καὶ σὰς ἀγαπῶ! ... Ἡ Ἀδύη χαμογέλασε καὶ φιλώντας τὴ νέα κόρη στὸ μέτωπο, τῆς εἶπε: — Ὅχι! Ἐσοῦ δὲν εἶσαι συνονόχος του... Τὸ ἀτέληφθῃν αὐτὸ... Ὅχι μόνο δὲν τὰ ἔχω μαζί σου, μὰ καὶ ἐγὼ ἐπίσης σ' ἀγαπῶ... Τὴ στιγμῇ ἐκείνη ὁ Πευρόλ ἀπομάκρινε τὴ ντόνα Κρούζ. Ἐντομεταξύ ὄλοι τὸ πᾶνηος τῶν ἐυγενῶν, πὸν γέμειε τὴν αἴθουσα, εἶχε βγεῖ ἔξω. Τὰ νυχτερινὰ σκοτάδια ἔχαν ἀπλωθεῖ πεῖα...

Ὁ Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος εἶχε συνουθεῖσε τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἀντιβασιλέως, ξαναγύρισε, τὴ στιγμῇ πὸν ἡ πριγκίπισσα ἔτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω, περιστοιχισμένη ἀπὸ τῆς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς. Ἐγενεψε σ' αὐτῆς ἐπιταχικὰ καὶ τῆς ἔκανε ν' ἀποτραβηχτοῦν. Πλησίσιε τότε τὴ σύγγυ τοῦ καὶ μὲ τὴν ξεχωριστὴ ἐκείνη εὐγένεια, πὸν δὲν τὴν ἄφηγε ποτέ, ἔσκηψε ὄς τὸ χερὶ τῆς γιὰ νὰ τὸ φίλησῃ. — Κυρία, τῆς εἶπε κατόπιν κ' ἕνα ἐλαφρὸ τόνο, ὀστε κηρύχθηκε ὁ πόλεμος μεταξύ μας; — Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ ἐπιτεθῶ, κύριε, ἀπάντησε ἡ Ἀδύη. Ἀμύνομαι μόνο... — Πᾶντως, ἐπρόσθεσε ὁ Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος μὲ δυσκολία ξεριβε κάτῶ ἀπὸ μὴ ψυχρὴ εὐγένεια τῆς λέσσα του, δὲν θὰ συζητήσουμε καθόλου ὀ διὸ μᾶς γιὰ ὀτ' αὐτὰ τὰ ζητήματα... Μᾶς ἀφήσομε τὴ φροντίδα αὐτῆ στουὺς ἄλλους... Ἄς, δὲν μοῦ λέτε, ἔχετε μυστηριώδεις προστάτες, κυρία; — Ἐχω μὲ τὸ μέρος μου τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐποστηρίζει ὀλες τῆς μητέρας.

Ὁ Γκονζάγκας χαμογέλασε. Μὰ τὴν ἴδια στιγμῇ ἡ πριγκίπισσα ἀπευθυνόμενη πρὸς τὴν ἀκόλουθὸ της Μαγδαληνῆ Ζιρῶ, τὴν διέταξε: — Μαγδαληνῆ, φρόντισε νὰ ἔτοιμαστῇ τὸ ἀμάξι μου... — Μήπως ἔχει ἀπόψε λειτουργία τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σαιν-Μαγκλουάρ; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας ξαφνιασμένος. — Δὲν ξέρω, κύριε! ἀπάντησε ἡ πριγκίπισσα μὲ γαλήνη. Πᾶντως, δὲν πρόκειται νὰ πάω ἐκεῖ.

Καὶ ἀπευθυνόμενη σὲ μὴ ἄλλῃ κ' τῆς ἀκολουθίας τῆς, ἐπρόσθεσε: — Ἐπιτάχια, πῆγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὰ κουτιὰ μὲ τὰ κοσμήματα μου. — Τὰ κοσμήματά σας, κυρία! φώναξε ὁ Γκονζάγκας μὲ κάποια εἰρωνεία. Μήπως ἡ Ἀδύη, πὸν τόσο θλίβεται γιὰ τὴν ἀπουσία σας, θὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχία νὰ σὰς ξαναἰδῇ; — Ὅθ' πάω ἀπόψε στὸ χορδὸ τοῦ ἀντιβασιλέως, ἀπάντησε ἀπλὰ ἡ πριγκίπισσα. Ὁ Γκονζάγκας ἔμεινε σὴν ἀπολιθωμένος, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια αὐτῶ.

— Ἐσεῖς! τραύλισε. Ἐσεῖς! ... Ἡ Ἀδύη ἀνορθώθηκε, τόσο ὀραία καὶ τόσο περήφανη, ὥστε ὁ Γκονζάγκας, χωρὶς νὰ τὸ θέλλῃ, χαμήλωσε τὰ μάτια του. — Ἐγὼ! ἀπάντησε. Καὶ προχωρώντας πρὸς τὴν ἔξοδο, συνοδευόμενη ἀπὸ τῆς ἀκολουθίας τῆς, συνέχισε: — Τὸ πένθος μου τελείωσε σήμερα, κύριε πρίγκηψ! Κάμετε ὀτι θέλει ἐναντίον μου! ... Δὲν σὰς φοβῶμαι! ...

Ὁ Γκονζάγκας ἔμεινε μὴ στιγμῇ ἀκίνητος, κιντᾶζοντας τὴν γυναῖκα του, πὸν διέσχισε τὴ γκαλερία γιὰ νὰ ξαναγυρῆσι στὰ διαμερίσματά της. — Εἶνε μὴ νεκρανάστασις! σκεφτόταν. (Ἀκολουθεῖ)

VIII ΟΠΟΥ Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ Γκονζάγκας ἔμεινε μὴ στιγμῇ ἀκίνητος, κιντᾶζοντας τὴν γυναῖκα του, πὸν διέσχισε τὴ γκαλερία γιὰ νὰ ξαναγυρῆσι στὰ διαμερίσματά της. — Εἶνε μὴ νεκρανάστασις! σκεφτόταν. (Ἀκολουθεῖ)